

1 DE SFINX

Tijdens de gevreesde heerschappij van de cholera in New York had ik van een bloedverwant de uitnodiging aangenomen twee weken bij hem in de afzondering van zijn cottage Orné aan de oever van de Hudson door te brengen.

Hij had daar alle gewone middelen van zomers vermaak bij de hand; en met zwerftochten door de bossen, schetsen, boottochtjes, vissen, baden, muziek en boeken zouden we de tijd plezierig hebben doorgebracht, als ons niet iedere morgen die vreselijke berichten uit de dichtbevolkte stad hadden bereikt.

Er ging geen dag voorbij die ons niet het overlijden van de een of andere kennis meldde. Toen de slagen van het noodlot steeds erger werden, raakten we eraan gewend iedere dag het verlies van één onzer vrienden te kunnen verwachten. Op het laatst beefden we bij de nadering van elke boodschapper.

De lucht zelf scheen uit het zuiden geuren van de dood mee te voeren.

Die verlamme gedachte nam inderdaad mijn ziel geheel en al in bezit. Ik kon over niets anders meer spreken. denken of dromen.

Mijn gastheer had een minder prikkelbaar temperament en deed, ofschoon hij zelf zeer terneergeslagen was, zijn best om bij mij de moed erin te houden.

Op zijn rijk filosofisch intellect hadden onwerkelijke dingen nooit enige invloed. Voor wezenlijke verschrikkingen was hij wel voldoende ontvankelijk, maar van de schijnbare had hij geen besef.

Zijn pogingen om mij op te wekken uit die abnormaal sombere gemoedsgesteldheid waarin ik was gekomen, werden in hoge mate verrijdeld door bepaalde boeken die ik in zijn bibliotheek had gevonden. Die waren in staat alle mogelijke zaden van overgeërfd bijgeloof in mijn gemoed te laten ontkiemen. Ik had die boeken zonder zijn medeweten gelezen, zodat hij vaak niet wist wat hij moest denken van de krachtige indrukken die op mijn fantasie waren gemaakt.

Een geliefkoosd onderwerp was voor mij het volksgeloof in voortekenen, een geloof dat ik juist in deze periode van mijn leven bijna in ernst geneigd was te verdedigen. Hierover hielden we langdurige discussies, waarbij hij de volkomen ongegrondheid van het geloof in zulke zaken volhield en ik betoogde dat een absoluut spontaan opkomend volkssentiment, dat wil zeggen waaraan geen spoorje suggestie te pas kwam, op zichzelf onmiskenbare elementen van waarheid bevatte en op veel respect aanspraak kon maken.

Een feit is, dat mij al gauw na mijn komst op het landhuis iets zo volkomen onverklaarbaars was overkomen, dat bovendien van een zo onheilspellend karakter was, dat niemand het mij eigenlijk kwalijk kon nemen wanneer ik het als een omen beschouwde.

Ik was er zo ontdaan van en tegelijk zo verbijsterd en van streek, dat er verscheiden dagen voorbijgingen voordat ik ertoe kon besluiten het geval aan mijn vriend te vertellen.

Aan het eind van een buitengewoon warme dag zat ik met een boek in de hand voor een open raam, waardoor voorbij een wijd uitzicht langs de rivieroever, in de verte

een heuvel te zien was, waarvan de naar mij toe gekeerde kant door wat een aardverschuiving wordt genoemd het grootste deel van zijn bomen was kwijtgeraakt.

Mijn gedachten hadden al lang van het boek vóór mij naar de sombere troosteloosheid van de naburige stad gedwaald. Toen ik mijn ogen van de bladzij opsloeg viel mijn blik op de naakte flank van de heuvel en op een object; op het een of ander levend monster van afschuwelijke aard, dat met grote snelheid van de top naar de voet afdaalde, en ten slotte in het dichte bos daar beneden verdween.

Toen dat wezen pas in zicht kwam, twijfelde ik aan mijn eigen geestelijke gezondheid of, althans, aan het getuigenis van mijn eigen ogen, en het duurde een hele tijd voordat ik me ervan overtuigd had dat ik niet gek was en evenmin droomde.

Maar toch, als ik het monster beschrijf -dat ik duidelijk zag en rustig gedurende zijn gehele tocht naar beneden waarnam- zullen mijn lezers, vrees ik, nog moeilijker hiervan overtuigd kunnen worden dan ik.

De afmetingen van het wezen schattend in vergelijking met de doorsnee van de grote bomen waar het voorbijkwam, de weinige woudreuzen die aan de woede van de aardverschuiving waren ontsnapt, kwam ik tot de conclusie dat het monster veel groter was dan enig bestaand lineschip.

Ik zeg lineschip, omdat de vorm van het monster daaraan deed denken: de romp van een van onze vierenzeventigers zou een heel draaglijk idee kunnen geven van de gehele omvang.

De bek van het dier zat aan het uiteinde van een zestig tot zeventig voet lange slurf, die ongeveer zo dik was als het lichaam van een gewone olifant.

Bij de wortel van die slurf groeide een geweldige hoeveelheid ruig zwart haar, meer dan de vachten van een twintig buffels zouden opleveren; en uit dit haar stak aan beide kanten een glimmende slagrand naar omlaag, ongeveer zoals bij een wild zwijn, maar van oneindig veel grotere afmeting.

Evenwijdig aan de slurf stak het beest aan elke kant een reusachtige, dertig tot veertig voet lange staaf vooruit, zo te zien van zuiver kristal en in de vorm van een volmaakt prisma, waarin de stralen van de ondergaande zon schitterend weerspiegelden.

De romp had de vorm van een wig met de top naar beneden. Er zaten boven elkaar twee paar uitgespreide, bijna honderd meter lange vleugels aan vast, alle vier dicht bezet met metalen schubben, elk met een doorsnee van twaalf voet.